

Η αυτοβιογραφία μας

«Το ελληνικό καλοκαίρι μου φαινόταν ανέκαθεν ο μοναδικός ακατάλυτος νόμος μας. Η άσπρη μας πέτρα ξεξασπρη που φωτίζει τον κόσμο και καταργεί τους λεκέδες του. Η διαφανής σαυρούλα που σκαρφλώνει στο περβάζι. Οι ρόδες των ποδηλάτων που μισοβυθίζονται στην άμμο. Οι αφίσες που προαναγγέλλουν το πανηγύρι του Αγίου Παντελεήμονος και του Σωτήρα. Δημοτικόλαϊκά συγκροτήματα πάνω σε πρόχειρα στημένα ικριώματα στην πλατεία, αρνιά και γουρουνοπούλες που σουβλίζονται απ' το πρωί, ο παπάς της ενορίας κερνάει το πιο καλό κοψίδι στον εξάδελφό του απ' την Αστόρια (...). Το ελληνικό καλοκαίρι περιέχει τα πάντα. Δίνει λογαριασμό μονάχα στον εαυτό του».

Στο βιβλίο «Όσο πιο δυνατά με έδερνε, τόσο πιο δυνατά του τραγουδούσα», μέσα από κείμενα -μικρότερα και μεγαλύτερα- που σκιαγραφούν όψεις της πραγματικότητας ή απογειώνονται προς τη μυθοπλασία, ο **Χρήστος Χωμενίδης** αποπειράται μια πρώτη αυτοβιογραφία. Οχι δική του, όλων μας.

■ Συγγραφέας:

Χρήστος Χωμενίδης

■ Εκδόσεις:

Πατάκη, σελ. 384

